

O třech normálních dnech Den první





Zazvonění budíku mi po tváři rozlilo blažený úsměv: Zas je tu nový den! Den plný práce, nespokojených klientů, těžké nestíhačky a momentů, kdy je doopravdy nezbytně nutné se usmívat, byť se na to necítím. Tak proč nezačít hned trénovat, že.

Mé první kroky vedou do koupelny, kde provedu základní očistu a poté se upřeně zadívám do zrcadla a třicet sekund sprostě nadávám. Ne že bych se až tak nenáviděla, jen to prostě tak nějak patří k mým ranním rituálům. Během dne občas nastane situace, kdy se musím přetvařovat, a zjistila jsem, že když si zanádvám ráno do zásoby, přetvářka je potom tak nějak přirozenější.

Potom se přesunu na terasu, kde už čeká Asproulis, můj místní nejlepší kamarád. Jeho upřímná radost, že jsem přežila noc a on se mnou může strávit pár ranních minut, mu rozvlí nejen očásek, ale i celou zadní polovinu těla. Slovenský kolega Maťo kdysi prohlásil, že tenhle retrívr má homosexuální pohyby, mně však přijdou pouze roztomilé a upřímné, asi nemám dostatečnou fantazii. Anebo moje noha, na rozdíl od kolegovy, nebyla zatím nikdy předmětem Asproulisova sexuálního chtíče.

Přisednu si k němu na zem, on mi položí hlavu do klína a hladí mě svýma tmavě oříškovými očima, což odměňuji drbáním za ušima.

Čas na ranní lekci řečtiny. Poslední dobou jsem se docela rozmluvila a Asproulis je asi jediný v okolí, kdo mě pořád neopravuje a neotravuje s nějakou gramatikou a podobně.

„Jseš malej černej pejsek, je to pravda? Ne, není to pravda. Jseš velkej bílej pes! Máš růžovější čumáček než já chodidla. Máš nejružovější čumáček na světě! A máš nejdelší očásek na světě!“ Gramatickou i faktickou správnost mých slov potvrdí zabušením předmětu doličného o zem.

„Jseš můj malej blbeček. Ne, nejsi blbeček. Ale můj šéf je úplný blbec. Vlastně ne, můj šéf je moc fajn. Jenže Kimon je naprostý blbec a kretén. Ale Kimon není můj šéf!“

Jsem na sebe vážně hrdá, jak krásně se mi podařilo zformulovat poměrně složitou informaci.

Přeruší mě smích. No jo, Kate, moje téměř osmdesátiletá paní domácí, bydlící ve spodním bytě, kropila kytky hadicí a slyšela mě.

„Wow, fakt se lepšíš, mám z tebe radost! Čeká tě dnes náročný den?“ otázka se s účastí. Mluví anglicky, je chytrá, vzdělaná, dá se s ní mluvit a vlastní jedinou tavernu ve vesnici, kde mi její syn nikdy nedovolí zaplatit. Mám je oba dost ráda.

„Mno, docela jo, včera byl přílet, teď dojedu tři úvodní schůzky, pak zase letiště a jedeme nanovo,“ povzdechnu si s úsměvem. Ano, v ostrovním Řecku se dá i vzdychat s úsměvem.

„Tak se večer stav na víno, oslavíme, žes to přežila,“ navrhne mi.

„Moc ráda, pokud se zas nestane něco šíleného a já nebudu muset trávit večer tlumočením u *Sexy Dionýsa!*“

Rozloučíme se a já chci dokončit svoji ranní lekci, když se za mými zády ozve silný melodický hlas: „Ale ale ale, co to slyším? Sháněl tu někdo *Sexy Dionýsa*? No tak tady mě máš!“

Kuchař mojí bytné, rovněž Dionýsos, se na mne tlemí. Je mu přes padesát, jeho nadváhu by vyjádřilo dozajista ještě větší číslo a ví stejně dobře jako já, že řeč nebyla tak úplně o něm. Z důvodu tradice jmenování potomků po svých prarodičích dominuje na každém řeckém ostrově několik jmen. Používají se před nimi proto hodně přívlastky. Na tohohle Dionýsa vybylo „Velký“, na místního mladého a velmi příjemně vypadajícího lékaře zase „Sexy“. Na *Velkém Díovi* se mi vždy líbila jeho schopnost sebeironie, smysl pro humor a schopnost mluvit téměř o jakémkoliv tématu. Bydlí hned vedle a nezřídka se stalo, že jsme společně vypili o trochu víc než trošku vína. Zkraje sezóny i něco zkoušel, ale vyříkali jsme si to. Prostě kámoš.

„Čau. Víš, že jseš větší blbeček než Asproulis?“ otázu se ho řecky.

„Jo, proto jsem přišel. Na. Víš, co to je, ne?“

Podal mi drhaný náramek, jaké dělají jeptišky v klášteře a jenž nese jméno patrona ostrova, který kdysi dávno mimo jiné údajně léčil šílenství.

„Gerasimův náramek, ne?“

„No vidíš, něco ti v tom mozku ještě zbylo. Měla bys ho nosit. Víš přece, že chrání před šílenstvím! A tím, že si každý ráno povídáš se psem, to začíná!“

Po ránu mě to pobavilo. Chvíli jsme se ještě špičkovali, načež jsme si popřáli příjemný den, on sedl do svého auta a já se šla ještě dopravit.

O pět minut později jsem už startovala svoji Pandičku a frčela vstříc krásným zážitkům nového dne. Asproulis za mnou kousek běžel, než to vzdal a na rozloučenou mi poslal vyčítavý pohled. Před pár dny jsem mu nabídla, zda by si to nechtěl na jeden den vyměnit – on by sedl do auta, objížděl ostrov a nechal si od kdekoho nadávat a já bych se celý den válela ve stínu na terase. Na to tehdy reagoval zoufalým kňučením, tak ať si nevymýšlí, *kuklos*.



Dojela jsem do prvního hotelu přibližně dvacet minut před devátou, kdy mám naplánovanou schůzku s čerstvými klienty od včera. Perfektní načasování, stihnu se i nasnídat. Vlezla jsem do hotelové jídelny, pozdravila se s pár číšníky, naložila si něco málo pro energii, kterou dnes budu doopravdy potřebovat, a usadila se ke stolku za paraván, aby mě pokud možno nikdo neviděl. Rozhodně netrpím sociální fobií, ale už znám své lidi. Některým z těch, které včera přivítal na letišti kolega a několikrát jim zopakoval, že schůzka se mnou bude v devět ráno na recepci, zkrátka není blbé za mnou přijít o čtvrt hodinu dříve, a obrat mě tak o poslední trochu klidný moment dne. Poznají mě bezpečně, jednak mám dost výraznou uniformu a potom taky se moje tvář na ně usmívá z nástěnky v chodbě, hned vedle palcové zmínky, že úvodní schůzka je dneska v devět ráno na recepci, to kdyby náhodou včera kolegu neposlouchali.

Sotva jsem si stihla kousnout do toastu se šunkou, když na můj stůl dopadl stín. No jo, dnešek holt nebude moc výjimečný.

Pán, tak padesát. „Dobrý den, prosím vás, můžu jenom? Jste Jitka, že? Já vás poznal, jsem dobře! My včera dojeli, mám pár dotazů, klidně jezte, mně to nevadí,“ spustil a během řeči odsunul druhou židli od stolu, aby ji vzápětí rozezpíval dopadem svého přibližně čtvrt druhého metraku tuku.

„Ano, dobrý den. Víte, jak vám říkal včera můj kolega na letišti, schůzku máme v devět a to je...“ pohlédla jsem na mobil, „přesně za třináct minut! Já bych tu ještě dosnídala a uvidíme se tam, ano?“

„Klidně jezte, mně to neva. Já nevěděl, zda v devět ráno, či večer, a zda český, či řecký čas...“

Australský, napadlo mě sarkasticky.

„No tak to jste mi osvětlila, díky moc. Jste šikulka, můžem si tykat? Já jsem Pepa... A už tu práci děláš dlouho? A to tě to jako uživí?“

Bože můj, prolétlo mi hlavou, byť jsem ateistka.

Dotyčný Pepa našťestí nečekal na moje odpovědi a chrlil dál: „A co jídlo, je tu dobrý? Jako my loni byli v té Hungardě, či jak se to tam jmenuje, znáš to, ne? No a já dostal takovou sračku, úplně se mi tam všechny vnitřnosti mlely... No prostě hrůza... Ale ty vůbec nejíš, to se nenech rušit, mně to vůbec nevadí!“

„Tady vaří dobře, nebojte. Já vám to všechno vysvětlím za chvíličku na schůzce.“

„A ta bude jako kdy?“

„Za deset minut.“

„Neříkalas za třináct?“

Tři minuty jsi prokecal o svým sramí, ty vole.

„Tady v Řecku letí čas hrozně rychle, vidíte? Teď už je to za devět.“

„A to bude jako kde?“

„Na recepci.“

„A to tam jako budeš?“

Ještě že jsem si ráno zakřičela před zrcadlem, profesionální úsměv je hned snadnější.

„Ano a budu se na vás moc těšit.“

„Si tykáme, ne? Jsem Pepa.“

Už jen zdvořilý úsměv a Pepa konečně vypadl. Necelých osm minut na jídlo. Znovu koušu do sendviče a na moji hlavu znovu padá tmavý stín. No to zas bude den.

Nasadím profi úsměv a nebojácně zvedám hlavu. Namísto dalšího „pacoše“ se však můj pohled setká s čokoládovým pohledem a širokým úsměvem manažera restaurace Adonise. Pochází z pevniny, proto je jediný Adonis široko daleko, tím pádem je pro všechny pouze Adonis, bez přívlastku. Svému jménu dělá obrovskou čest, znám minimálně dvě delegátky, co jsou do něj úplně blbě.

„Kali méra, kukla mu. Ola kala?“

„Poly kala, kuklos. Ise?“

Ujistil mě, že se má naprosto kouzelně a jeho den se prostě nemůže vyvíjet lépe, to už mluvil anglicky. Vyjádřila jsem svoji radost nad touhle skutečností a dodala, že já jsem také velice šťastná a nemohu se dočkat, až uvidím své nové klienty. Chvilku jsme se upřeně a rádoby vážně dívali navzájem do očí a potom se rozesmáli.

„Kolik nám, proboha, je, abychom si furt takhle lhali do ksichtu, co?“ prolomil náš společný osvobozující smích.

„Jsem poslouchal za paravánem. Tomu kokotovi jsem sice nerozuměl, ale mlel slušný hovna, co?“

„Lehce nadprůměrný.“

„Jak to vůbec děláš, že se dokážeš ještě smát? Vždyť už je srpen... Musíš toho mít už...“

„Ráno před zrcadlem sprostě nadávám a potom si chvilku povídám se sousedovic psem.“

„Haha, dobrej základ. Mám něco ještě účinnějšího, končím v jedenáct, počkáš na mě?“

„Hele, jestli mě srovnáváš s těma dvěma blondýnkama, co za tebou běhají jako mopslíci, protože jim kdysi cosi jednou ukázal, tak se dost pleteš!“

„Tak tos mě fakt špatně pochopila. Chci ti jen ukázat, jak se stresu bráním já. A neboj, můžeme u toho zůstat oblečení.“

„Tak uvidíme.“

„Tak se drž, ta nová várka nevypadá moc životaschopně. Chceš zas donést ouzo?“

„Budeš moc hodnej, mně ho prosím nařeď, bude to dlouhej den.“

Dochramstnu sendvič, na dva loky vyprázdním sklenici džusu a sunu se k recepci.

Tam už na mě čeká asi dvacet párů očí.

Hezky je pozdravím, představím se a seznámím je s průběhem nejbližších čtyřiceti minut. Pro uvolnění atmosféry se jich hned poté, co jim ukážu ve fólii zatavenou mapu mého asi nejoblíbenějšího řeckého ostrova, zeptám, zda jim ten tvar něco nepřipomíná.

Všichni napřed mlčí. A potom to jedna mladá paní rozsekne: „Je to...“ stydlivě se podívá na svého nejspíš manžela, „bota?“

„Ale houby, mámo,“ zareaguje pohledem tázaný, „to je přece jednoznačně nosorožec! Ale s artritidou či co...“ Čímž de facto vydá pokyn ostatním, aby se také zapojili:

„Rozpůlená Afrika!“

„Pejsek!“

„Hovno... Teda pardon, exkrement!“ vyrazí ze sebe můj „starý známý“ Pepa.

„Kráva s culíkem!“

„Babišova páteř!“

„Želva Ninja!“

Paráda, takovou interakci bych ani nečekala. Bude to dobrý. Nebo snad ne?!

Jedna starší dáma, co dle mého odhadu oslavila sedmdesátku již před časem, se rozchichotá a praví, že jí to něco připomíná, a to úplně jednoznačně, ale říkat to raději nebude. No a já blbka se nechala strhnout.

„Jako... Myslíte něco... vulgárního?“ otázala jsem se, stále s profi úsměvem.

„Ne, to tedy ne!“ vzkřikla paní dotčeně. „Rozhodně v tom nic vulgárního nevidím!“

Probodávala mě ostrým, zkoumavým pohledem a já se jí už už chtěla omluvit a odvést řeč jinam, jenže ona měla chuť pokračovat: „No, jak se na vás tak dívám, nevypadáte jako úplně ztracený případ, takže mě dost překvapuje, jak můžete považovat pánský úd za něco vulgárního... Já osobně považuji falus za jednu z nejkrásnějších věcí na světě, je to jeden z nejsilnějších zdrojů vesmírné energie! A pokud vy osobně řadíte tenhle kouzelný orgán do sféry vulgarit, tak je mi vás upřímně líto, protože tím pádem jste z toho patrně v životě nic neměla, a takovej život podle mě nemá smysl!“ zakončila svůj proslov stále zvýšeným hlasem.

No ty krásu klobáso, ukládám do mezí paměti, že na tuhle otázku se už nesmím nikdy zeptat, musím si holt najít jinou interakci.

Dvacet párů očí mě sleduje, jeden pohrdavě, zbytek potom pobaveně, vyčkávavě nebo nechápavě.

Nebo bych to naopak mohla používat, abych si své klienty dokázala hned zkraje odhadnout a rozřadit.

Mé rozpaky rozsekne Adonis, který si to nakráčí na scénu se svým věčným úsměvem a tácem plným skleniček s ouzem. Rozdá je klientům, já vysvětlím něco málo o tomhle *zdroji vesmírné energie* a představím Adonise jako manažera hotelové restaurace. On se krásně usmívá, vezme dvě trošku jinak zabarvené skleničky, jednu mi podá a vneseme přípitek na jejich krásnou dovolenou plnou slunce a dobré nálady, načež vysvětlím, že já i Adonis to máme víc rozředené, anžto pracujeme.

Hodnej kluk, přišel v pravou chvíli. Takže *stiny jámas*, na vás, a pokračujeme dál.

Povím skupině něco málo o ostrově, zmíním a na mapě ukážu místa, která by rozhodně neměli minout, a poté odprezentuji fakultativní výlety a nabídnu pronájem aut. Ještě jim sdělím, kdy se zase vyskytnu na hotelu, a připomenu, že termíny všech mých přítomností zde budou uvedeny na nástěnce, kde je mimochodem i moje telefonní číslo, které je zapnuté čtyřicet hodin denně. Ujistím je, že se mi mohou ozvat kdykoliv, když nějaký ten mráček zasáhne výsluní jejich dovolené, a vyhlásím volnou diskuzi, během níž si u mě mohou zájemci i zakoupit výlety či pronajmout auto. Plnoštíhlá dáma v sytě růžových šatech a s nosem, který nápadně připomíná prasečí rypáček, začne tleskat a ostatní se k ní postupně přidají.

Tak jo, tohle jsem zvládla. Díky, Adonisi, a díky, *Tajemná prasátková dámo*.

Jako první se hlásí o slovo *pan Pepa*.

„Hele, jseš fakt dobrá, tohle jsem fakt nečekal, prdel byla, i panák, no bomba!“

„Táto, slečně nebo mladé paní přece nemůžeš jen tak tykat!“ zasáhla *paní Pepová*.

„Náhodou, my si už potykali u snídaně, že jo? Ale já mám dotaz!“

„Tak prosím.“

„Ta večere, kdy že jako je? Já si to zapomněl napsat.“

„Večere je od sedmi do devíti.“

„Jako večere, jo?“

„Ano, večere.“

„A kdy začíná?“

„V sedm hodin *řeckého*, tedy místního času,“ neodpustím si lehké rýpnutí.

„A kdy končí?“

„V devět.“

„Večer?“

„Ano.“

„A taky řeckýho času?“

„Ano.“

„A ten je jaký?“

„Kolik máte teď na hodinkách?“

„Nenosím hodinky a koukám, že ty taky ne, jseš holt moje krevní skupina.“

„A jaký čas máte na mobilu?“

„Nemám ho u sebe.“

„A má ho vaše paní?“

„Mámo, máš mobil? Máš. Takže jo.“

„A jaký tam máte čas?“

„Devět čtyřicet sedm.“

„Výborně, takže tohle je přesný řecký čas, podle něho se řiďte.“

„Díky a pardon, já jsem zapomněl, kdy že je ta večere?“

„Od sedmi do devíti.“

„Řeckýho času?“

„Ano, přesně tak. Máte to i na nástěnce, kdybyste zapomněl.“

„A kurva, mámo, to abych s sebou nosil brejle!“

„Neboj, táto, já si to budu pamatovat.“

Hodím *paní Pepové* vděčný pohled, ovšem její drahý ještě neskončil.

„Mámo, pojedeme na vejlet, co?“

„Pokud to bude provázet tady slečna, tak bych jela,“ s úsměvem pokrčí rameny *paní Pepová*.

„Ano, budu a ráda vás tam uvidím,“ vrátím jí úsměv, „o který výlet máte zájem?“

„Ten sobotní autobusem.“

„Ano, takže vám mohu rovnou vystavit voucher, ale budu potřebovat platbu v hotovosti.“

„Můžu platit v korunách?“

„Bohužel, bereme jen eura.“

„A ten sobotní autobusový výlet je teda kdy?“

„V sobotu.“

„A to se jako jede autobusem?“

„Ano.“

„Tak teda jo, dvakrát.“

Když vypíšu voucher, převezmu peníze a několikrát je ujistím, že je to opravdu v sobotu, opravdu autobusem a opravdu tam budu, přátelsky se rozloučíme a ke mně přistoupí *Tajemná prasátková dáma*.

„Slečinko, tak já s kamarádkou bysme v tu sobotu jely taky, můžeme rovnou zaplatit?“

„Samozřejmě, řekněte mi prosím jméno, vypíšu vám vouchrrrr...“

Ne, tady se nejedná o chybu tisku. Z toho dlouhého monologu už mi prostě lidově řečeno *vyschlo v hrdeli*. A zlatej Adonis mi tu před chvílí postavil na stůl třídecovou láhev Coca-Coly, s omluvným úsměvem se tedy napíji.

„Já se jmenuji Pigová,“ prohlásí *paní* s milým úsměvem a mně zaskočí onen lahodný doušek a začnu kašlat. *Já jí začala říkat Tajemná prasátková dáma a ona se jmenuje Pigová!* prolétne mi hlavou společně s myšlenkou, že udusit se na úvodní schůzce smíchem je nejspíš pro delegáta pocta. Nenechala mě, párkrát mě plácla do zad, já *zachrochtala* a vrátila se mezi živé.

„Vy jste znala mého tátu, že vás moje jméno tak překvapilo?“ optala se moje *zachránkyně* s úsměvem.

„No já nevím...“